

גמ' ב"ק (יב:) - משלחן גבוה קא זכו
רב דניאל שטיין

א. חי' מרן רי"ז הלוי (הל' בכורות) - וצ"ע לפי"ז דמאי הוי ס"ד דגמ' דפריך ומחיים מי אמר, דאם נימא דגם בכל הקדשים מחיים לית ליה זכיה אף שאינן ממתנות כהונה, א"כ אימת קאמר ריה"ג דקק"ל ממון בעלים הן וכמו שהקשו בתוס'. ולכאורה היה נראה לומר בדעת רש"י דהנה הלא באמת שני דינים נפרדים הם הדין דמחיים והדין דלאחר שחיטה, דהא דמחיים לית ליה זכיה משום דקאי להקרבה זו דין ששייך רק מחיים, והדין דאחר שחיטה משלחן גבוה קא זכו זהו דין בפנ"ע, ואינן תלויין זה בזה כלל וכו'. וזהו דפריך הגמ' ומחיים מי אמר, ר"ל ובע"כ דלאחר שחיטה הוא דפליגי והך דהמקדש בחלקו דלא כריה"ג.

ב. גמ' קידושין (נב:) - המקדש בחלקו, בין קדשי קדשים בין קדשים קלים אינה מקודשת וכו'. נימא מתניתין דלא כרבי יוסי הגלילי, דתניא ומעלה מעל בה' לרבות קדשים קלים שהן ממונו דברי ר' יוסי הגלילי, אפי' תימא ר' יוסי הגלילי, כי קאמר ר' יוסי הגלילי מחיים, אבל לאחר שחיטה לא, מאי טעמא, כי קא זכו משלחן גבוה קא זכו. דיקא נמי, דקתני המקדש בחלקו, בין קדשי קדשים ובין קדשים קלים לא קידש, ש"מ. [חי' הריטב"א (שם) - וקשיא לן דהכא אסקינן דמחיים איתא לדברי יוסי הגלילי ואפילו בקדשים קלים דחזו להקרבה, ואילו בפרק קמא דבבא קמא (י"ב ב') איפריך האי פירוקא ואסיקנא דאפילו מחיים לא הוה ממונו במידי דחזי להקרבה, דאמרינן התם עלה דהא גופא דמייתי התם, ומחיים מי אמר רבי יוסי הגלילי, פירוש דאפילו במידי דחזי להקרבה הוה ממונו וכו' ופרקינן מתנות כהונה קאמרת שאני מתנות כהונה דכהנים כי קא זכו משלחן גבוה קא זכו ואפילו מחיים. ואיכא למימר דתרווייהו איתנהו דהתם איירינן בחלק כהנים שהרי על ידי קדושתן באו לידן וזכו בהן הלכך כי קא זכו בחלקם אפילו מחיים משלחן גבוה זכו, אבל הכא איירינן בבעלים דאינהו מחיים הוה ממונם קודם שהקדישום וכיון דכן כי זכו לאחר הקדש מחיים משלהם הם זוכים וממונם הוא עד לאחר שחיטה דהשתא ודאי אפילו בעלים משל גבוה הם זוכים, והיינו דאמרינן התם מתנות כהונה קאמרת כלומר ממתנות כהונה וחלקם של שלמים קאמרת שאני חלק כהנים דכי זכו אלו מחיים משלחן גבוה זכו, וכי קאמינא לך דלרבי יוסי הגלילי הוי ממונו מחיים מיהת היינו בחלק בעלים, ומתניתין דקתני המקדש בחלקו דמשמע לאחר שחיטה דוקא אבל מחיים הוי ממונו משום חלק בעלים קתני הכי אבל בחלק כהנים אפילו מחיים נמי לא הוי ממונו. וכי תימא גבי בעלים נמי מאי בחלקו שייך בהו דהא כוליה דידיה הוא, הא ליתא דכיון דבשחיטה זכה ביה גבוה אלא שחילקו להם והם כמזומנים לשלחן שפיר שייך חלקו לומר שהוא חילקו להם, הלכך לרבי יוסי הגלילי המקדש בחלקו דהיינו לאחר שחיטה אינה מקודשת בין בכהן בין בבעלים, אבל מחיים בכהן אינה מקודשת בבעלים מקודשת].

ג. גמ' ביצה (כא.) - בהמה חציה של נכרי וחציה של ישראל מותר לשחטה ביום טוב דאי אפשר לכזית בשר בלא שחיטה, אבל נדרים ונדבות אסור לשחטן ביום טוב, דכהנים כי קא זכו משלחן גבוה קא זכו. [תוס' (שם) ד"ה אבל - אבל נדרים ונדבות כי קא זכו משלחן גבוה קא זכו - כהנים בחזה ושוק והישראל בבשר משלחן גבוה כעבד שנוטל פרס מרבו כן פרש"י ואפי' לרבי יוסי הגלילי דקאמר קדשים קלים ממון בעלים הן בב"ק (דף יב:) ואפי' לאחר זריקה קאמר דממון בעלים הם רק במתנות כהונה מ"מ אותו ממון זכה משלחן גבוה דהא עיקר הקרבן בשביל גבוה והלכך נהי דהוי ממונו לקדש בו את האשה מ"מ כל העבודות לצורך גבוה הם עושים].

ד. רמ"א (אהע"ז סי' כ"ח סע' י"ז) - אורח שיושב אצל בעה"ב, ונוטל חלקו וקידש בו, הוי מקודשת. [ט"ז (ס"ק ל"ד) - תמוה לי מאד האי פסקא דהא איתא בפ' כל הבשר דף צ"ד אין האורחים רשאים ליתן ממה שלפניהם לבנו ולבתו של בעה"ב אלא אם כן נטלו רשות מבעה"ב וכן פסק באו"ח סי' ק"ע ואם כן כ"ש שלא ליתן לאחרים שלא ברשות בעה"ב ואמאי יוכל לקדש בזה ועל כן נראה דאין כאן קידושין ודאי אלא ספק כן נראה לי ברור].

ה. שו"ע (או"ח סי' תנ"ד סע' ד') - אין אדם יוצא ידי חובתו במצה גזולה. [ט"ז (ס"ק ד') - ולפ"ז אית לן למימר כי היכי דמצה גזולה פסולה ה"נ מצה שאול' דהא גבי אתרוג כי הדדי נינהו אלא דאין האמת כן דשאני גבי אתרוג דהדר בעיני' ע"כ אפי' כ"ז שהוא בידו מיקרי אינו שלו דהוי שאול בעלמא בידו אבל מי ששואל מצה מחבירו נתכוין לאוכל' ודמים הוא שחייב לו הוא בעדו או מצה אחרת נמצא שזו עכשיו שלו ממש אלא דחוב יש לו בידו לשלם לו ודומ' למי שלוה מחבירו מעות דלהוצאה ניתנ' וקידש בהם אשה דודאי מקודשת לו כיון שאינ' חוזרת בעין ומעות בעלמא יש לו בידו כנלע"ד דיוצא במצ' שאול' ול"ד לאתרוג].